

Единъ младъ момъкъ се отчаялъ отъ живота и решилъ да се самоубие. Качилъ се на една висока канара и решилъ да се хвърли отъ тази височина да се убие. Докато решавалъ този въпросъ, дожалѣло му за живота, за младостта му и започналъ да плаче. Защо плаче? — Много просто. Това състояние не е негово. Той преживява състоянието на нѣкой умрѣлъ, когото въ миналото нѣкога е бутналъ отъ такава канара и го убилъ. Духътъ на умрѣлия иска да му отмъсти, да го застави той самъ да се хвърли отъ канарата, да умре по сщия начинъ като него. Като знае това, младиятъ момъкъ трѣбва да се обърне мислено къмъ духа на заминалия и да му каже: Слушай, братко, не ме заставяй да извърша такава голѣма грѣшка, отъ която нито ти, нито азъ ще се ползуваме. Ето, азъ имамъ тѣло, което давамъ и на твое разположение. Влѣзъ въ мене, да живѣемъ и да работимъ заедно. Въ моето тѣло могатъ да влѣзатъ много души, да образуваме едно голѣмо съдружие, и всички да работимъ въ името на една обща, велика идея, която ще ни повдигне, ще осмисли живота ни.

И тъй, не избѣгвайте страданията, не избѣгвайте мрачните мисли, но учете се отъ тѣхъ. Нѣма по-приятно нѣщо отъ това, човѣкъ да се справи съ своитѣ мрачни, отрицателни състояния. Нѣма по-велико нѣщо отъ това, човѣкъ да се справи съ своитѣ мжчнотии и страдания и да гледа на живота съ ра-